

ŚW. JANA CHRZCICIELA

PARAFIA ŚŚ. JANA CHRZCICIELA I MICHAŁA ARCHANIOŁA
14-260 LUBAWA UL. KUPNERA 22

Trwając wspólnie w radosnym oczekiwaniu na Narodzenie Pana, życzymy Wam, Kochani, doświadczenia miłości Boga, który stał się człowiekiem. Niech Boże Dziecię zapuka do waszych serc i znajdzie tam przygotowane mieszkanie. Niech Jego obecność promieniuje przez Wasze słowa, czyny i gesty i czyni Wasze domy oazami miłości i pokoju.
Redakcja.

Zechciejmy być głosem!

„Weszliśmy w kolejny Adwent naszego życia!” Tak często witamy ten powtarzający cyklicznie okres liturgiczny. Nie do końca jest to precyzyjne stwierdzenie. Adwent, od łac. *adventus* oznacza przyjsście. Czyje przyjsście? – Pana! Kiedy? – W tajemnicy świąt Bożego Narodzenia! Jednak ta coroczna piękna i potrzebna nam pamiątka, wspomnienie narodzin – urodzin Chrystusa Pana, zwraca nasze myśli na ostateczne, drugie przyjsście Pana Jezusa na ziemię, które nazywamy paruzją. Stąd adwent liturgiczny, jak uczył nas

św. Jan Paweł II: odnawia oczekiwanie na Chrystusa, który przyjdzie, aby nas zbawić, w pełni urzeczywistniając swe królestwo sprawiedliwości i pokoju. Coroczne wspomnianie narodzin Mesjasza w Betlejem odnawia w sercach wierzących pewność, że Bóg pozostaje wierny swym obietnicom.

W Adwencie będziemy często słyszeli o św. Janie Chrzcicielu, który łącząc Stary i Nowy Testament wołał do ludzi Starego Przymierza – Żydów, aby przyjęli nadchodzącego Mesjasza. Dla nas Św. Jan Chrzciciel – Patron nasze j wspólnoty parafialnej – jest również przykładem, w jaki sposób możemy i powinniśmy przyjąć Pana, na którego czekamy. Mówił św. Jan o sobie: Jam głos wołający na pustyni. Głos to narzędzie, przez które daje się usłyszeć słowo. Słowem, które stało się Ciałem jest Mesjasz Pan. Być więc głosem, to pozwolić Chrystusowi, aby przeze mnie przemówił, aby Jego myśli, wola, wartościowanie otaczającej rzeczywistości wybrzmiewały moim ludzkim głosem i ucieleśniały się w konkretnej mojej postawie i zachowaniu.

Zechciejmy być i pozostawać głosem dla słów Chrystusa do końca naszego życiowego adwentu. Niech Matka Boża Lipska, Bogurodzica, z którą chwalić będziemy Jej Syna w porannych roratach, pomaga nam stawiać się g ł o s e m Pana Jezusa.

ks. Marcin Staniszewski

proboszcz

W OCZEKIWANIU NA PANA. Każdy z nas może doświadczyć osobistego spotkania z narodzonym Dzieciątkiem, które jest Życiem, Światłością ludzi i daje nam moc, abyśmy się stali dziećmi Bożymi. **RORATY to Msza Święta wotywna**

o Najświętszej Maryi Pannie. Nazwa pochodzi od pierwszych słów pieśni na Wejście *Rorate coeli desuper- Niebiosa, spuśćcie z rosą*. Podczas tej Mszy zapalana jest świeca przy ołtarzu, ozdobiona niebieską wstążką. Symbolizuje ona Matkę Bożą, jako Jutrzenkę, poprzedzającą przyjsście na świat Chrystusa. Zapraszamy wszystkich ludzi dobrej woli na Roraty w naszym Kościele na godz. 7.00 oraz na modlitwę różańcową pół godziny przed Roratami, czyli na godz. 6.30.

Papieskie Intencje Apostolstwa Modlitwy

Ogólna: Aby Narodziny Odkupiciela przyniosły pokój i nadzieję wszystkim ludziom dobrej woli.

Misyjna: Aby rodzice przekazując dzieciom cenny dar wiary, byli autentycznymi ewangelizatorami.

SŁOWO NA NIEDZIELĘ /

Rozważania ks. M Krawiec SSP

30XI- Mk13,33-37 W życiu nie jesteśmy w stanie wszystkiego dokładnie przewidzieć. Choroba, kryzys, ulewny deszcz- to sytuacje niespodziewane. Mogą one zaburzyć harmonogram naszego działania. Dlatego planując różne sprawy, powinniśmy brać pod uwagę niespodziewane sytuacje. Dobrze jest być czujnym, i posiadać rezerwę finansową na wypadek kryzysu, czy odpowiedni zapas czasu przed spotkaniem, na które musimy dojechać. Unikniemy wówczas wiele niepotrzebnych stresów. Jezus< zachęcając swoich uczniów do czujności chciał, aby przeżywali oni swoje życie duchowe świadomie i z zaangażowaniem. Powinni liczyć na działanie Opatrzności, ale jednocześnie starać się brać los w swoje ręce i przemieniać świat pracą wykonywaną z miłością i zaangażowaniem.

07XII- Mk1,1-8 Wyznać grzechy może tylko człowiek pokorny. Musi on stanąć przed Bogiem i uznać, że jego postępowanie było niewłaściwe. Wyznanie grzechów łączy się często z przełamaniem poczucia wstydu. Niekiedy musimy zmierzyć się z przykrymi doświadczeniami z przeszłości. Bywa, że wyznajemy grzechy we łzach, poruszeni emocjonalnie. Otrzymujemy w zamian przebaczenie i miłość Boga. Jan nosił ubranie z wielbłądziej sierści i skórzany pas na biodrach. Oba te atrybuty miały wyrażać jego wewnętrzną postawę. Znakiem naszego nawrócenia jest zmiana postawy życiowej. Jeśli ludzie, którzy nas na co dzień spotykają dostrzegą w naszym postępowaniu coś nowego i pozytywnego, to wówczas stajemy się nie tylko biorcami łaski, ale tę łaskę rozsiewamy dalej, i staje się ona naszym świadectwem.

14XII- J1,6-8,9-28 Jan Chrzciiciel otrzymał od Boga szczególną misję polegającą na przygotowaniu ludzi na przyjście Zbawiciela. Wzywał on do nawrócenia, udzielając chrztu. Swoją postawą i strojem miał być znakiem wołającym na pustyni. Gdy pojawił się Jezus, z pełną pokorą wskazał na Niego jako na Mesjasza, a sam odszedł w cień. W życiu bardzo często stajemy przed pokusą wielkości, nawet wówczas, gdy na początku mieliśmy czyste intencje i podchodziliśmy do wszystkiego z wielką pokorą. Gdy zaczynamy odnosić sukcesy i coraz więcej ludzi nas chwali, wówczas nasze ambicje wzrastają. Advent to doskonała okazja, aby zweryfikować swoje życie. Może właśnie teraz należy zweryfikować swoje życie. Może właśnie teraz należy zapytać samego siebie, czy to, co robię dla królestwa Bożego, czynię rzeczywiście dla Boga, czy może

zabiegam bardziej w własną chwałę a Bóg jest jedynie tłem mojej aktywności.

21XII- Łk1,26-38 Bywa, że wewnętrznie czujemy potrzebę uczynienia czegoś dobrego, ale powstrzymujemy się i nie idziemy za głosem tego natchnienia. Powody są różne. Czasem jest to obawa o opinię otoczenia, innym razem nasze wygodnictwo i niechęć wykonania czegoś, co wiąże się z wyjściem przed szereg. Nie jest łatwo zrezygnować z utartych schematów działania i wypracowanego od lat stylu myślenia. Maryja została przez Boga zaproszona do udziału w dziele zbawienia. Zgoda na macierzyństwo odmieniła Jej życie o 180 stopni. Musiała jako niedoświadczona dziewczyna stawić czoła trudnościom. Miała jednak świadomość, że uczestniczy w czymś wielkim i wypełnia wolę Bożą. Chciała temu poświęcić swoje życie. Nie lękajmy się, wzorem Maryi, iść za głosem dobrych natchnień, szczególnie, jeśli wymagają od nas nawrócenia. Możemy być pewni, że pochodzą one od Boga.

KATECHEZA BŁ JANA PAWŁA II ZNACZENIE PIERWOTNEJ

JEDNOŚCI MĘŻCZYZNY I KOBIETY. Słowa Księgi rodzaju : „Nie jest dobrze, żeby mężczyzna był sam” są jakby przygrywką do opowiadania o stworzeniu kobiety. Razem z tym opowiadaniem sens pierwotnej samotności zaczyna stanowić część znaczenia pierwotnej jedności, której kluczowym punktem zdają się być także słowa z Księgi Rodzaju, na które powołuje się Chrystus w swojej rozmowie z faryzeuszami: „Dlatego opuści człowiek ojca i matkę i złączy się ze swoją żoną i będą oboje jednym ciałem”. Skoro Chrystus przytacza te słowa odwołując się do „początku”, wypada, abyśmy dokładnie określili znaczenie tej pierwotnej jedności, która korzeniami sięga do faktu stworzenia człowieka jako mężczyzny i kobiety. Opowiadanie zawarte w pierwszym rozdziale Księgi Rodzaju nie zna problemu pierwotnej samotności człowieka: człowiek bowiem od początku jest „mężczyzną kobietą”. Natomiast tekst jahwistyczny z drugiego rozdziału upoważnia nas do myślenia najpierw tylko o człowieku, o ile przez ciało należy do świata widzialnego, przerastając go jednakże, następnie zaś pozwala myśleć o tym samym człowieku, ale poprzez dwoistość płci. Cieleśność i płciowość nie utożsamiają się całkowicie. Chociaż ciało ludzkie w swojej normalnej konstytucji nosi w sobie znaki płci i jest ze swej natury męskie lub kobiece, jednakże fakt, że człowiek jest „ciałem”, należy do struktury podmiotu osobowego głębiej, niż fakt, że w swojej konstytucji

somatycznej jest on także mężczyzną lub kobietą. Dlatego znaczenie pierwotnej samotności, którą można odnieść po prostu do „człowieka”, jest istotnie wcześniejsze od znaczenia pierwotnej jedności, ta ostatnia bowiem opiera się na męskości i na kobiecości, jakby na dwóch różnych „wcieleniach”, czyli na dwóch sposobach „bycia ciałem”, tej samej istoty ludzkiej, stworzonej na obraz Boży. Idąc za tekstem jahwistycznym, w którym stworzenie kobiety zostało opisane oddzielnie, powinniśmy mieć przed oczyma jednocześnie ów „obraz Boży z pierwszego opowiadania o stworzeniu. Drugie opowiadanie zachowuje w języku i stylu wszystkie cechy tekstu jahwistycznego. Sposób opowiadania zgadza się ze sposobem myślenia i wyrażania się epoki, do której tekst należy. Można powiedzieć, idąc za współczesną filozofią religii i języka, że chodzi o język mitu. W tym przypadku jednak wyraz „mit” nie oznacza treści zmyślonej, lecz po prostu archaiczny sposób wyrażania treści głębszej. Bez żadnej trudności, pod warstwą dawnego opowiadania odkrywamy ową naprawdę cudowną treść, o ile chodzi o jakość i kondensację prawd, jakie tam są zawarte. Dodajmy, że drugie opowiadanie o stworzeniu człowieka zachowuje do pewnego stopnia formę dialogu między człowiekiem a Bogiem-Stwórcą, a to przejawia się nade wszystko na tym etapie, na którym człowiek(*adam*) zostaje definitywnie stworzony jako mężczyzna i kobieta(Iś-Iśsa). Stworzenie dokonuje się jakby jednocześnie w dwóch wymiarach: działanie Boga – Jahwe, który stwarza, odbywa się równolegle z procesem świadomości ludzkiej. Tak więc Bóg-Jahwe mówi: „Nie jest dobrze, żeby mężczyzna był sam; uczynię mu zatem odpowiednią dla niego pomoc”. I jednocześnie człowiek podkreśla swoją samotność. Następnie czytamy: „Wtedy to Jahwe sprawił, że mężczyzna pogrążył się w głębokim śnie, i gdy spał, wyjął jedno z jego żeber, a miejsce to zapełnił ciałem, po czym Bóg –Jahwe z żebra, które wyjął z mężczyzny, zbudował niewiastę”. Biorąc pod uwagę specyfikę języka, trzeba przede wszystkim uznać że wiele do myślenia daje nam ów sen z Księgi Rodzaju, w którym za sprawą Boga-Jahwe pogrąża się człowiek w przygotowaniu nowego aktu stwórczego. Na tle współczesnej mentalności przyzwyczajonej- na

drodze analiz podświadomości- do wiązania ze światem snu treści seksualnych, ów sen może budzić szczególne skojarzenia. *(Sen Adama jest snem głębokim, w jaki człowiek zapada bez świadomości, lub marzeń sennych. Freud natomiast bada treści marzeń sennych, które tworząc się z elementów psychicznych, zepchniętych do podświadomości, pozwalają według niego wylaniać się treściom nieuświadomionym, które w ostatecznej analizie, miały by być zawsze seksualne. Ta idea jest naturalnie zupełnie obca autorowi biblijnemu. W teologii jahwisty, sen, w który Bóg wprowadził pierwszego człowieka podkreśla wyłącznie działania Boga w stworzeniu kobiety, człowiek nie miał w nim świadomego udziału. Bóg posłużył się żebrzem jedynie, dla podkreślenia wspólnej natury mężczyzny i kobiety).* Jednakże opowiadanie biblijne zdaje się sięgać poza wymiar podświadomości ludzkiej. Jeżeli następnie przyjąć znamioną różnicę słownictwa, można wyciągnąć wniosek, że człowiek (adam) zapada w ów „sen”, aby obudzić się „mężczyzną” i „niewiastą”. Może więc analogia snu wskazuje tutaj nie tylko na przejście ze świadomości do podświadomości, ile na specyficzny powrót do niebytu (sen ma coś w sobie z unicestwienia świadomej egzystencji człowieka), albo do chwili poprzedzającej stworzenie, ażeby w niej dzięki stwórczej inicjatywie Boga, „człowiek” samotny mógł wyłonić się w swojej dwoistej jedności mężczyzny i niewiasty. W każdym razie w świetle Księgi Rodzaju nie ma żadnej wątpliwości, że człowiek zapada w ów „sen” z pragnieniem znalezienia istoty podobnej do siebie. Jeżeli -przez analogię ze snem- możemy mówić tutaj o marzeniu sennym, powinniśmy powiedzieć, że ten biblijny archetyp pozwala nam przyjąć jako treść tego marzenia „drugie ja”, także osobowe i tak samo zaliczone do sytuacji pierwotnej samotności, czyli do całego owego procesu ustalania tożsamości ludzkiej w odniesieniu do ogółu istot żyjących (*animalia*) jako do procesu wyłączenia człowieka z tego środowiska. W ten sposób krąg samotności człowieka – osoby zrywa się, ponieważ pierwszy „człowiek” budzi się ze swego snu jako mężczyzna i niewiasta. Niewiasta została ukształtowana z „żebra”, które Bóg =Jahwe wyjął z boku mężczyzny. Biorąc pod uwagę metaforyczny, archaiczny i obrazowy sposób wyrażania myśli, możemy ustalić, że chodzi tutaj o jednorodność całej istoty obojga; ta

jednorodność odnosi się nade wszystko do ciała, struktury somatycznej, i jest potwierdzona także przez pierwsze słowa mężczyzny wypowiedziane do stworzonej kobiety: „ Ta dopiero jest kością z moich kości i ciałem z mego ciała” Niemniej jednak przytoczone słowa odnoszą się także do człowieczeństwa człowieka- mężczyzny. Trzeba je odczytać w kontekście stwierdzeń poprzedzających stworzenie kobiety w których nieistniejące jeszcze „wcielenie” człowieka zostaje określone jako „pomoc jemu podobna” . Tak więc kobieta zostaje stworzona w pewnym sensie na podstawie tego samego człowieczeństwa. Jednorodność somatyczna mimo odmienności konstytucji związanej z różnicą płciową jest tak oczywista, że człowiek (mężczyzna) zbudziwszy się z „genezyjskiego” snu, daje jej natychmiast wyraz, kiedy mówi: „Ta dopiero jest kością z moich kości i ciałem z mego ciała! Ta będzie się zwała niewiastą , bo ta z mężczyzny została wzięta”. W ten sposób człowiek(mężczyzna) okazuje po raz pierwszy radość , a nawet uniesienie, do czego poprzednio nie miał podstawy, z powodu braku istoty podobnej jemu. Radość z drugiej istoty ludzkiej , z drugiego „ja” dominuje w słowach człowieka(mężczyzny) wypowiedzianych na widok kobiety (niewiasty). To wszystko pozwala ustalić pełne znaczenie pierwotnej jedności . Mało tutaj jest słów, dlatego każde posiada wielką wagę. Musimy więc wziąć pod uwagę – i będziemy to czynić także w dalszym ciągu- fakt, że ta pierwsza kobieta ukształtowana z żebra wyjętego z boku człowieka (mężczyzny), zostaje natychmiast przyjęta jako pomoc odpowiednia dla niego. Do tego samego tematu, czyli do znaczenia pierwotnej jedności mężczyzny i kobiety w człowieczeństwie, powrócimy jeszcze w najbliższym rozważaniu.

JESZCZE O WIELKIEJ NOWENNIE FATIMSKIEJ

Zasadniczym przesłaniem fatimskim jest wezwanie do nawrócenia, a zatem do zerwania z grzechem, do podjęcia modlitwy, pokuty, wynagrodzenia za grzechy własne i innych. Maryja jako Matka zatroskana o swoje dzieci, podaje konkretne wskazówki, jak możemy uratować siebie i świat. Wielkim przesłaniem jest nadzieja. Zawsze istnieje możliwość, by zmienić bieg dziejów. Orędzie fatimskie zawiera wielkie obietnice dotyczące całego świata. Ratunek jest w Niepokalanym Sercu Maryi, poprzez

nabożeństwo pierwszych sobót miesiąca. Jeśli recepta na zło jest znana, to dlaczego nie mówić o niej światu? **Wielka Nowenna Fatimska, jako idea duszpasterska jest zaproszeniem do podjęcia wszelkich możliwych wysiłków, by Maryja była bardziej znana i miłowana, by orędzie nadziei i ratunku mógł poznać każdy człowiek.** Nowenna nie jest formą nabożeństwa, w ramach którego należy odmówić jakieś konkretne modlitwy. Ta Nowenna to pragnienie, by zjednoczyć siły i serca wszystkich, kochających Matkę Bożą i odpowiedzieć na Jej prośby. Ufamy, że Wielka Nowenna Fatimska, wypełniona modlitwą, refleksją i katechezą stanie się dla wielu ludzi pomocą w odnalezieniu drogi i że stanie się cud – Niepokalane Serce Maryi odmieni świat. Jest to nagłące wezwanie do zaangażowania się w ratowanie świata. Chcemy, by kolejne nasze dni wypełniała pamięć o Fatimie, by najbliższe lata były pełne modlitwy i rozważania tajemnicy naszego zbawienia. Nowenna nie ma być tylko głośnym hasłem, zaprasza nas do zaangażowania się każdego dnia. Poszczególne 9 lat Nowenny zostały przypisane najważniejszym treściom orędzia fatimskiego. Będziemy rozważać je, jako tematy na poszczególne lata: **2009r. – Pewni zwycięstwa- konfrontacja z cywilizacją śmierci/2010r. – Bezpieczni na krawędzi czasu – zawsze przy Maryi/2011r.- Więcej niż doczesność- jest niebo, jest piekło, jest czyściec/2012r.-Nie żyjemy dla siebie-wynagradzanie za grzechy świata/2013r.Eucharystyczny klucz-cud nad cudami, który zmienia wszystko/2014r.-Zapraszani do nieba-jednak różaniec, szkaplerz, sznur pokutny/2015r.-Potęga rodziny-domowy Kościół, którego nie przemogą bramy piekła/ 2016r.-Bóg jest miłosierny- ostatnie słowo należy do Boga, który jest Miłością 2017r.-droga przez serce- przymierze serc-Jezusa, Maryi, naszych.** W Nowennę może się włączyć każdy. **Jak włączyć się w NOWENNĘ?** Przez odmawianie różańca, udział w nabożeństwach pierwszych sobót, świadome poświęcenie się Niepokalanemu Sercu Maryi, odmawianie Modlitwy Wielkiej Nowenny Fatimskiej. Jeszcze ciągle możemy włączyć się w Wielką Nowennę. Zapraszamy

ADRES:
Ul. Kupnera 22
14-260 Lubawa
Tel. (0-89) 645 39 60

ODPUST:
1.Narodzenie św.
Jana Chrzciciela
24 czerwca
2.Michała Archaniola
29 września

MSZE ŚWIĘTE:
Dni powszednie
7.00 i 17.00
Niedziele i święta
8.00 10.30 12.00 17.00
święta „zniesione”
7.00 9.00 17.00

**ADORACJA
NAJŚWIĘTSZEGO
SAKRAMENTU:**
Czwartek 15.00 – 17.00

**SAKRAMENT
POJEDNANIA:**
Czwartek 15.00-17.00
i przed każdą Mszą Św.

NABOŻEŃSTWA:

- **NOWENNA DO MB
NIEUSTAJĄCEJ
POMOCY**
środa godz. 17.00

- **DO MIŁOSIERDZIA
BOŻEGO**
piątek godz. 17.00

- **DO NAJŚW. SERCA P.
JEZUSA, MSZA ŚW. Z
MODLITWĄ O
UZDROWIENIE I
BŁOGOSŁAWIEŃSTWO
LOURDESKE**
p-szy piątek godz.17.00

- **PIERWSZYCH SOBÓT
MIESIĄCA**
p-sza sobota godz. 6.30

- **KU CZCI BŁ. JP II
Z UCZCZENIEM
RELIKWI**
16 dzień m-ca godz.17.00

**KANCELARIA
PARAFIALNA
CZYNNA**
15.30 - 16.30
oprócz czwartku
i po każdej Mszy Św.

Redakcja gazetki zaprasza
chętnych do współpracy.
Kontakt z księdzem
proboszczem.

**PRZECZYTAŁEŚ –
PODAJ DALEJ**

**Za złożone
dobrowolne ofiary:**

BÓG ZAPŁAĆ!

SŁOWO OJCA ŚW. FRANCISZKA. Maryja podtrzymuje nas w naszej wędrówce do Bożego Narodzenia, ponieważ uczy nas jak należy przeżywać obecny okres Adwentu w oczekiwaniu na Pana.

LITURGIA SŁOWA

30XI- I Niedziela Adwentu Iz63.16b-17.19c.64.3-7;Ps80;1Kor1,3-9;Mk13,33-37 Mieście oczy szeroko otwarte, czuwajcie, gdyż nie wiecie, kiedy nadejdzie odpowiedni czas.

07XII- II Niedziela Adwentu Iz40,1-5.9-11;Ps85;2P3,8-14;Mk1,1-8 Głos, który woła na pustyni: Przygotujcie drogę Panu!

08XII- poniedziałek, Niepokalane Poczęcie NMP, uroczystość Rdz3,9-15;Ps98;Ef1,3-6.11-12;Łk1,26-38

14XII- III Niedziela Adwentu Iz61,1-2a.10-11;Łk1;1Tes5,16-24;J1,6-8.9-28 Ja nie jestem godny rozwiązać Mu rzemyka u sandałów

21XII- IV Niedziela Adwentu 2Sm7,1-5.8b-12.14a.16;Ps89;Rz16,25-27;Łk1,26-38 Jestem służebnicą Pana ; niech mi się stanie według Twego słowa.

UŚMIECHNIJ SIĘ PROSTA DROGA. Jezuici i dominikanie słyną z tego, że nie potrafią żyć w zgodzie. Drudzy oskarżają tych pierwszych, że są natury nieszczerzej i pokrętniej. Któregoś dnia pewien jezuita przybywa do Rzymu i prosi przypadkowo napotkanego dominikanina o wskazanie drogi do Bazyliki Świętego Piotra. – Mój bracie- oznajmia dominikanin- nigdy tam nie trafisz, należy bowiem iść zupełnie prosto.

MÓWIĄ WIELCY Błogosławieni, którzy pokładają ufność w Maryi/bł. J Alberione/.

RUCHY I STOWARZYSZENIA:

1. SŁUŻBA
LITURGICZNA
2. SCHOLA
PARAFIALNA
3. ODNOWA W DUCHU
ŚWIĘTYM
- w każdą środę o g.
18.00
4. GRUPA
MŁODZIEŻOWA
„PRZYJACIELE
JEZUSA”
- w każdy piątek o g.
19.00
5. WSPÓLNOTA
ŻYWEGO RÓŻAŃCA
z Lubawy, Tuszewa i
Fijewa - w każdą pierwszy
wtorek m-ca po Mszy św.
wieczornej,
z Mortąg -w każdy ostatni
czwartek
m-ca o godz.16.30

W NASZEJ WSPÓLNOCIE PARAFIALNEJ:

CHRTY

Jagoda Chabatowska 15 XI 2014,
Hanna Knoblauch 16 XI 2014,
Magdalena Szymańska 15 XI 2014,
Klaudia Kruszewska 23 XI 2014,
Norbert Zięba 23 XI 2014
odbywają się w czwartą sobotę miesiąca na Mszy św. o godz.17.00.
Wymagane dokumenty: akt urodzenia dziecka oraz zaświadczenia rodziców chrzestnych, że są wierzący i praktykujący. Rodzicami chrzestnymi mogą być osoby bierzmowane, żyjące w związkach sakramentalnych.

BIERZMOWANIE odbywa się raz w roku. We wrześniu młodzież trzeciej klasy gimnazjum rozpoczyna na katechezie szkolnej przygotowanie do przyjęcia tego sakramentu. Młodzież wraz z rodzicami spotyka się raz w miesiącu na wieczorach skupienia w kościele, a bezpośrednio przed otrzymaniem sakramentu poznaje owoce Ducha Świętego,

ŚLUBY – zapowiedzi na tablicy ogłoszeń przy kościele.
Szymon Rzentarski i Natalia Skibicka 22 XI 2014

POGRZEBY

Dobry Jezu, a nasz Panie, daj Im wieczne spoczywanie
Liliana Ratowska 8 XI 2014 (+ 6 XI),
Wanda Krezymon 11 XI 2014 (+ 8 XI),
Antoni Czarnecki 18 XI 2014 (+ 15 XI)